à quo pro priori præscindebatur: unde vides indifferentiam, et detractionem non opponi: quia hæc non est negatio, aut carentia illius; privatio autem, et forma semper opponuntur: quia illa est formalis carentia hujus. res autem et ejus carentia semper, et necessario opponuntur. Vide P. Aquilar tract. de Gratia. Tom. 10. Sect. 7. Ad 2um qui dominium in solidum penes duos defendunt cum Card. de Lugo Disp. 2. de Just. et Jure Sect. 2. dicente in instanti donationis dominium esse penes donantem, et donatarium, sicque in eodem instanti non dari carentiam dominii in donante, et dominium. Alii vero dominium in solidum negant penes duos, dicunt dominium in instanti donationis esse in donante, et in instanti sequenti in donatario.

Arg. 3. Sicut se habet gratia formæ substantialis ad materiam, ita se habet gratia formæ accidentalis ad corpus; sed hæc est mutatio totius à privatione formæ accidentalis ad formam ipsam: ergo. 2: non est receptibilis gratia, ad quam non præcedat privatio... ergo. Dist. ant.: quia cum nos nulla gratia forma, cujus privatio cedat alia privatio formæ: ergo. Dist. ant.: quia cum ratione nulla gratia forma, cujus privatio per prioritatem non præcedat. Ad 2um permissa majori, quia corpus non est subjectum accidentis, neganda minori de gratione accidentali realiter sumpta: quid enim vetat Deum in eodem instanti producere formam et in illo formam aliquam accidentalem? Ad 2um neg. ant.: ad quam non præcedat realis privatio in materia, neg.: quia si materia, et forma in eodem instanti producuntur, non præcedit in materia formæ privatio, cum nec ipsa materia formam præcedat; non in materia ideo.

Verum est, nihil posse poni, cujus carentia non præcesserit in prioritate, cum de facto nihil sit ab æterno productum: hæc autem præcedentia ad mutationem non sufficit, cum non quæris privatio sufficiat: non sufficit, sed requiritur privatio, quæ vere pro aliquo instanti reali sit cum materia formam præcedat. Patet: alias nihil esset eductum, sed omnia per creationem producerentur, quod nullus admittet. Sequela autem evincitur, nam sicut per prioritatem formæ privatio præcessit, ita etiam materiæ privatio, seu illius non esse; sed illud non esse formæ sufficit per se, ut materia dicatur transire de non esse formæ ad formam: proindeque ad veram mutationem: illud non esse subjecti sufficiet ut forma dicatur fieri ex nihilo subjecti, ac proinde per creationem.

Dices: Et forma sit in eodem instanti reali cum materia, forma per nos vere creatur: ergo. præcedit non esse sui in materia: nam quod educitur ex nihilo sui fit, vereque nihilum, seu non esse illius præcedit; sed illud nihilum præcedit in materia: ergo. Prob. hac min.: vel cum intelligitur illud nihilum formæ intelligitur etiam nihilum materiæ, et sic jam forma fiet ex nihilo sui, et ex nihilo subjecti, quod est creari; vel non intelligitur nihilum materiæ, et tunc nihilum formæ, et aliquid materiæ, seu ipsa materia simul intelliguntur, ac proinde nihilum formæ præcedit in materia. Resp. dist. et minorem subsumptam, ad cujus probationem dico. ad partem dilemmatis, et neg. sequelam: nihilum subjecti, quod per prioritatem præcedit, non facit formam independentem ab ipso: unde forma non potest dici quod fiat ex nihilo subjecti, quandoquidem subjectum supponit et non prius tempore, prius tamen natura, quatenus actione reali ab ipso dependente producitur. Vide dicta in Physica.

Sectio 3.a et ult.

De corruptione, et his, quæ ipsam concernunt.

Corruptio, ut annihilationi opponitur, definitur: desitio rei dependentis à subjecto præsupposito; annihilatio vero: desitio rei independentis à subjecto præsupposito. Hinc vides 1. corruptionem dici de his quæ generantur; annihilationem autem de his quæ creantur. Vides 2.º in corruptione 2um omnem naturam nihil manere termini, qui corrumpitur; manere tamen subjectum, à quo erat dependens: in annihilatione vero nec manet subjectum sustentationis, nec res, quæ annihilatur: unde rem annihilari est ita desinere esse, ut nihil maneat nec subjecti, nec rei: sicut nihil creare potest, ut dictum est, præter nulla creatura quidquam annihilare valet. Vide in Physica.

Dixi: in corruptione 2um omnem naturam: quia potest Deus corrumpere formam, quibus in casibus non manebit signum annihilando materiam, et non destruendo formam, subjectum, ut est evidens. Vides 3: in conversione Eucharistica, in qua loco substantiæ panis, ponitur substantia Corporis Christi ratione aliquorum non dari veram annihilationem, sed esse desitionem mediam inter corruptionem substantiæ panis, quia vere deficit à rebus substantia illa. Probabilior videtur hic discurrendi modus, sed sua non caret probabilitate 1.us pro rerum circumstantiis amplexamini, quem vultis.

Vides 4. corruptionem in aliquo vero sensu posse dici naturalem. 1. quatenus corruptio provenit à causis naturalibus: nam agentia naturalia disponentia materiam ad formam novam provenit... conservandam. Et 1. et per se novam formam introducere exposcant; 2.do tamen formam antiquam destructionem intendant, cum utramque simul conservare formam non possint. 2.º quatenus res ipsæ nequeunt ratione oppositas vires resistere variis fortioribus. 3.º quatenus naturale opponitur supernaturali, et artificioso. 4.º naturalis autem non exit, quatenus hoc significat esse ratione exigentiæ innatæ rei corruptæ: quia cum res omnes sui appetant conservationem, seu permanentiam in esse, nulla sui exigunt corruptionem.

Vides 5: generationem intendi per se à natura, quæ cum sui perpetuitatem intendat, et hanc assequi nequeat, nisi media generatione, illam intendit; non ita corruptionem, quia hæc est malum naturæ, et nullum agens intendens malum operatur, ut est paræmia Philosophorum. Vides 6: quod in sensu proprio nulla est causa efficiens immediata corruptionis, cum corrumpere non sit agere, sed non conservare. in sensu negativo potest dici causa illa, quæ à conservatione cessat. Causa exactiva directe est ipsa forma nova. Causa finalis, quando corruptio non est à causa

â câa libera, ê aliquod 9modum alterius rei: câa quasi mâalis impro=
prijssime tamen dici pôt. subjectum â quo deficit fôa. câa denique im=
meta ê quæ pduxit fôæ dariæ pereunti.

Quæres jam 5.° utrum resolutio
9pôti fiat usque ad mâm 1ãm? Hoc ê: an in composito de novo genito,
maneant aliqua accidêa 9positi corrupti per ablaôem fôæ? seu an pe=
reunte fôa ligni v.g. pereant etiam oia accidêa, quæ fuerant in illo? Ne=
go 2dam ptem, et probo experientiâ: nam in equo mortuo manet qtitas,
eadem figura, color, et alia accidêa carnis, et ossis, quæ fuerant in ipso
vivo: ergo. Si dicas n ee eadem num. sed alia denuo pducta â câa universali
ob exigentiam mâæ sigillatæ similibus accidentibus 9pôti corrupti. Contra ê 1.°
mâa sigillata n ê sola mâa; ergo ê mâa et aliquid aliud.

Nunc sic:
hoc aliud vel remanet ex 9pôto corrupto, vel de novo pducitur? Si 1um:
ergo aliqua accidêa nempe mâm sigillâa manent in 9pôto denuo pro=
ducto. Si 2um: â quo denuo pducuntur illa accidêa, et ad cujus exi=
gentiam? Si recurrant iterum ad mâm sigillatam, ibunt in infinitum, quia sigil=
laôem mâæ explicent, nec nos doceant quid sit mâm ee sigillatam, sub
sigillo, et nimis arcano qtio ipsa manebit: sin n: ergo. similiter
dicemus de alijs accidentibus: cur enim accidêa sigillâa mâm manere
debent; n autem reliqua, quæ â nullo agente destrui petunt.

Hinc sum=
ma â thomistis exporcitur. ut corrigamus sensus, qui cum eadem
percipiunt accidêa in mortuo, et in vivo falli dicunt, et n ee eadem
num. sed alia. Ego sane ut invitus, quod in obsequium fidei præstare
manifestum ê, in solutionis præstarem obsequium, si cum ipsis applicatur ignis
cathalevi vulnus infligitur, vel qui male agit suos etiam corrigat
sensus, et ea n patitur. sed fallit sensus fateantur, et Cartesio do=
nent de se ipsis dubitare, vel cum suas proprias experiuntur operaôes.
Annè falli sensus dices, qui figuram, colorem &c. experiuntur eadem,
n autem te ipsum falli, qui hæc dicis, et cum respondere videris, nihil sane
respondes?

Ob 2.° Calor disponens lignum ad fôam ignis ê in 9positione
ligni; sed permanet in 9pôto ignis: ergo. Ob minorem 1.° calor in casu
exigit fôam ignis: ergo n perit ea data: alias sui exigeret destructionem
indirecte. 2.° dispôo ad fôam datur in eodem instanti, in quo ê forma:
alias vel n disponit, vel accidêa, quæ mille annis ante extitere
dispo=

disponent etiam: nam eodem modo se habet dispôo, quæ extitit, et n existit,
atque mille annis ante extitit, et nunc n datur; sed si datur in
eodem instanti dispôo illa quæ præcessit, dum erat lignum 9positum, manet in
novo: ergo. Nota: nos loqui de accidentibus, quæ 9munia sunt;
nam peculiaria vel 9positi corrupti vel fôæ pereuntis, ut vibratio &c.
n perierant.

Quæres 2.° utrum effectus semel corruptus possit nââliter
reproduci? Resp.° negative, et probo: quia â privatione ad habitum
n datur regressus. ut solemne ê apud Philosophos; sed si effectus semel cor=
ruptus posset nââliter reproduci, daretur regressus, cæcus enim proinde na=
turaliter posset videre, et homo mortuus resurgere: ergo. Confirmatur.
nââliter agens n potest agere in distans, quin agat in medium: nec
res præsentata in loco A. potest nââliter præsentari in loco C. quin
transeat per medium B. ergo. nec res, quæ durabit heri poterit durare
cras, quin duret hodie; sed posset in casu: ergo.

Quæres ultimò:
utrum introduôo fôæ novæ sit prior expulsione antiquæ? Affirmo de
prioritate naturæ; nego tamen de prioritate temporis. Patet hoc:
quia ex dictis in Physica duæ fôæ nequeunt simul ee in mâa, sed
si introductio fôæ novæ eet prior tempore expulsione fôæ antiquæ,
pro illo priori fôa antiqua, et nova 9jungerentur, ut patet: ergo.
Prima vero pars suadetur: effectus secundarius ê nââ posterior illo,
cujus ê effectus; sed expulsio fôæ antiquæ ê effectus 2rius introductionis
formæ novæ: ergo. ê posterior illa; sed nequit ee illa posterior nââ,
quin introduôo fôæ novæ sit nââ prior, ut ex se patet: ergo.

Probatur mi=
nor: expulsio fôæ antiquæ fit ad exigentiam introductionis fôæ novæ
nam Deus ut Author naturæ nullam formam destruit, nisi detur aliquod
illius petens destructionem; sed n ê aliud præter fôam novam: ergo. Si dicant:
agens extrinsecum introducens formam novam petere destructionem antiquæ.
Contra est: quia agens n intendit per se destructionem: ergo n movet im=
mediate Deum ad illam; sed neque mediate: quatenus media ultima
dispositione ad formam novam, quæ immediate movet: ergo. Probatur
hæc

hæc minor: quia ultima dispositio ad formam novam solum mediate exigit destructionem antiquæ, quatenus exigit destructionem dispositionis naturalis ad illius conservationem: ergo non exigit immediate destructionem formæ antiquæ: ergo nec agens media ultima dispositione &c.

Subsectio 3.a, et ultima

Laborum finem imponens Philosophiæ metam attingit.

Arg. 1.: Ita est ex Aristotele corruptio fit nullo sensibili remanente: ergo. 2.o: ex eodem: non existentibus substantiis primis, nihil eorum remanere potest. Unde est axioma: corruptis nobis corrumpuntur ea quæ sunt in nobis: ergo. Ad hoc dico antecedens: nullo sensibili, id est, nullo accidente proprio, et peculiari compositi corrupti manente concedo; nullo absolute etiam per exclusionem accidentium communium, subdistinguo: ut in subiecto eiusdem denominationis manente, concedo; receptionis, nego. Accidentia, quæ propria, et peculiaria sunt compositi corrupti non manent in genito; quæ vero communia sunt in eo permanent, et licet habeant subiectum idem receptionis, quod est materia; non tamen subiectum idem denominationis, quod est compositum: nam compositum genitum, et corruptum non sunt idem. Ad 2um dico antecedens: nihil eorum proprium et peculiare concedo; omnino nego. Vel aliter: non existentibus substantiis primis omnibus, concedo; aliquibus, nego. Si ergo nulla in rebus esset substantia, nullum per consequens esset accidens naturaliter: nam accidens ex se, et naturaliter exigit esse in subiecto. Ad paremiam responde 1.a solutione. Et scias: Authores nostros gratis dare Thomistis compositum esse subiectum etiam inhærentiæ accidentium, quo dato adhuc accidentia

accidentia omnia corrupti non perire, sed permanere in genito plura defendunt: quia idem accidens migrare de subiecto adæquato in subiectum inadæquatum non implicat, ut claret in luce recepta in aere, quo variato eadem permanet in succedente. Ita PP. Hurtado, Lynce, S.ta Cruz, Oviedo, Peinado, Aguilar, et Lozada. Arg. 2.: accidentia existunt gratia formæ: ergo hac pereunte pereunt. 2.o otiosa est accidentium permanentia: nam neque deserviunt ad formam novam introducendam, cum dispositiones non sint ad illam; nec ad eam conservandam, cum huius non sint proprietates: ergo. Ad hoc dico antecedens: accidentia omnia nego: quia quantitas v.g. existit gratia materiæ, et non formæ; aliqua, concedo, vel subdistinguo: existunt unice, nego; non unice, concedo. Accidentia plura licet propter formam sint, habent etiam alios fines a natura intentos, bonum nempe universi, et ipsorum etiam accidentium. Ad 2um nego antecedens, et ad instantiam dico ex accidentibus aliqua esse dispositiones ad formam novam, ut dicimus ubi de forma cadaverica; alia necessaria esse ad conservationem, ut de ultima dispositione dictum est supra; alia non ita; sed esse magis ornamentum, durantque exigere quamdiu non detur exigentia fortior eorum petens destructionem, ex dictis in Physica. Arg. 3.: si in genito manet quantitas corrupti, materia magis stricte unitur quantitati, quam formæ; sed hoc non: ergo. 2.o deficiente causa 1.a deficit 2.us; sed forma substantialis est causa prima, et accidentalis 2.us: ergo. 3. ablato esse simpliciter aufertur esse 2um quid; sed forma dat esse simpliciter, accidens esse 2um quid: ergo. Ad hoc distinguo maiorem: magis stricte; hoc est magis permanenter, concedo; magis proprie, nego. quia unio materiæ inter, et formam est unio physica ex se ordinata ad unum per se constituendum, neque ex permanentia acquiritur magis unum, nisi in duratione: alias forma adamantis magis unum faceret, quam forma hominis. Ad 2um dico antecedens: si alius substituatur nego; si non substituatur, subdistinguo: perit omnis causa 2.us, nego; aliquis, concedo.

Cum enim natura possit naturaliter omni privata forma existere, ablata forma substantiali manere potest materia cum pluribus accidentibus: nam plura per simplicem emanationem producit, ut quantitas, unionem, &c. sine quibus proinde naturaliter esse non potest, ut habetis in Physica. Accidentia ergo dicuntur causæ 2.æ attento ordine, et fine naturæ, quæ prius formam substantialem, post formam accidentalem intendit; non autem dicuntur causæ 2.æ in vulgari sensu, quatenus post alias causas sequantur, quippe sic nunquam dicentur causæ 2.æ cum ordine executionis sint prius quam forma substantialis eamque minime existentem supponant, ut supra diximus. Aliter responderi etiam potest dicendo, quod causa 2.a, quæ in fieri, et conservari dependet a 1.a hoc deficiente illa non perseverat, ideo deficiente, ~~illa non perseverat~~ potentia visiva, deficit visio, deficiente voluntate deficit amor, et intellectu deficiente

deficit

desiit intellectio: quia actus istis 2i inferre, et conservare dependent a terminis; secus est si in conservari non dependeant, ut qualitas a forma non pendet. Ad 3um eadem est solutio. Nota vero, quod cum Scotis solemne sit individuationem sumi a subiecto dato quod accidens subiectum esset dispositum ab eo naturaliter induari tenentur dicere: quod si non est idem numero dispositum, nec eadem numero sunt accidentia; nos vero qui in contraria sententia sumus, dicimus accidentia intrinsece a suis propriis induari; extrinsece vero a subiecto unde eadem numero accidentia, quando intentia manent in genito; et quando extrinseca non manent omnino eadem. Atque ita capies D. Thom. si quando nobis contrarius adesse videtur, asserens non manere eadem accidentia in genito quae fuerant in corrupto: namque loquitur de accidentibus peculiaribus, non communibus et si de his loquatur, loquitur de illis quoad intrinsece, quoque extrinsece eisdem non autem de illis quoad intentia solum, vel demus in hoc etiam sensu loqui, verum est non manere omnia, falsum tamen aliqua non manere. Nota etiam, quod accidentia non migrant per motum localem de subiecto in subiectum: quia non mutant subiectum; sicut mobile locum, cum localiter solum moveantur moto subiecto. Mutant ergo subiectum, quia aliud substituitur loco prioris. quod si adaequatum subiectum applicari queant loco subiecti adaequati differentis, quod Neque pro= portionalem, migrare posse de subiecto adaequato in subiectum adaequatum, putat Peinado.

Arg. at: 1a 2g. ex Arle: idem manens idem semper est aptum facere idem; sed effectu corrupto causa manet eadem: ergo. 2o causa productiva ignis A. v.g. potest etiam ignem B. producere ex dictis in Physica: ergo igne A. corrupto poterit illum iterum producere: si enim potest alium similem ignem producere, cur non ignem A? Ad 2um nego. disparitas est disparitas ad inclusionem: quia ad similem effectum qui non supponitur productus, datur virtus in causa; non ita ad reproducendum vel aliquem ex parte probent adversarii namque cum perfectio sit potentia, sine proprio fundamento, quae non datur, admitti non debet.

Arg. 4: nihil intrinsece variatur per aliquid extrinsecum; sed effectum extitisse, et esse corruptum est quid extrinsecum virtuti causae potentis intrinsecum; sed effectu corrupto manet in causa virtus ad eum producendum. Per illum producere: ergo effectu corrupto manet in causa virtus ad eum producendum. ... missa materia, quia saepe virtus intentia causarum impediri potest a circumstantiis extrinsecis, ut videre est in effectu primo producto, qui iterum primo a causa produci non potest. Dico namque potentis illum producere primo modo; reproducere ... causa nec habet, nec con= stituitur virtus ad illum reproducendum: unde non potest intentia manere virtus quam habuit virtus ad illum reproducendum: unde non potest ... satis est quod adversarii quibus ad iterum producendum; ut autem ejusmodi virtutem negemus, satis est, quod adversarii, quibus onus probandi incumbit, ea non probant, ut non probant, nec probabunt.

Arg. 6: effectus A. v.g. potest successive durare in 1o 2. et 3o instanti naturaliter: ergo poterit in 1o

in 1o et 3o etsi non fuerit in 2o. 2o idem numero agens applicatum eidem numero materiae eumdem numero effectum producit ex Arle: ergo. Ad 1um nego. consequentiam et retorqueo: corpus potest successive esse in loco A. B. C. ergo naturaliter poterit esse in loco A. et C. quin transeat per B. Deinde ex 1o nihil est absurdum, secus ex 2o. ut habetis in Physica ubi de approximatione agentis. Insuper in antecedenti, ut suppono nihil est quod causam impediat ab effectu servando; in consequenti vero est ipsa corruptio pro 2o instanti, quae effectum reducit ad eum casum, pro quo causa non habet virtutem, quod ex dictis in Physica sect. 2. de operatione causarum explicabis. Ad 2um resp. sicut ad ly authoritatem.

Arg. 7: Corruptis speciebus sacra= mentalibus reproducitur ibi substantia panis, quae fuerat corrupta: ergo. 2o: Coecus aliquando naturaliter recuperat visum, et senex edentulus dentes: ergo. 3o: apes et muscae aqua suffocatae, vel prae frigore mortuae calore veris re= viviscunt, et apud D. Hieron. pulli pelicanorum occisi a serpente revocantur ad vitam respersi sanguine parentum, et alia animalia imperfecta calore solis, aut stercoris dicuntur ab authoribus reviviscere: ergo. Ad 1um nego. antecedens: non enim eadem numero substantia, sed alia denuo producitur. Ad 2um dic: coecum nunquam amittere potentiam visivam, cum proprietates sint animae; haec autem raro visionis organorum aliquando impeditur, quod si auferatur impedimentum videbit utique; secus si impedimentum sit inauferibile, tuncque manebit radicalis potentia, sed organorum defectu in actum proprium non exibit. Hinc vides: coecum quo pacto recuperare possit visum; senem autem amissos dentes recuperare dices; sed alios ejusdem speciei, ut patet experientia: namque prioribus custoditis alii nascuntur. Ad 3um loquendo de animalibus imperfectis, dic, ea quae reviviscere videntur, vel non fuisse mortua penitus, sed consopita; vel si anima e corpore excessit, non eadem numero sed alia ejusdem speciei e potentia materiae educuntur, ut docet omnino videndus P. Gaspar Scotus tom. 1. Physicae curiosae Cap. 36. ubi de passere Mexicano, qui hiberno tempore velut mortuum arbori rostro infixo verno reviviscere testatur. Animalia vero perfecta quae reviviscere videntur, haud mortua, sed sopita erant: cum enim propria generatione nascantur, hac deficiente produci naturaliter nequeunt. Lege citatum loco laudato, et cap. 20. ubi hominum resuscitatorum refert historias, quarum alias fabulosas, alias miraculosas ostendit et nunquam fieri ope Daemonis docuit.

Arg. 8. 1a 3g: quod destruit actum ly proximum causae est prius naturaliter effectu; sed expulsio formae antiquae destruit actum ly proximum causae ad causandum formam novam: ergo

Forma

Ubi mox: ablão impedimenti facientis qd caa n̄ caet formg, destituit ay hy-
pŏy cāg; sed talis ē expulsio formg antiquæ: ng si hæc n̄ expellatur
n̄ producetur nova: dp. Nego mj. et dg. mg ponis: ablão impedimenti in-
auferibilis ido; auferibilis nego, et inversis tcis ad mix. Impedimenty
inauferibile per positioņ effus in causis naxijs ē illud, ad quod aufe-
reņy agens per ipsg producōņ effus n̄ het exigeņ præyalenty cuivis
exigeņ matali; auferibile verò ē qd ipsa productione effus auferri
pdt. et aliunde n̄ het jus præyalens juri agentis ad operandy.

Exem-
ply hi ē: interpoō corporis opaci ad illuminaoņ, hæc eny per sui ex-
teņ corpus opauy expellere n̄ pdt. ut illuminaoņ n̄ resitat. Exemply
2i ē frigiditas in aqua, quæ caloris ē impedimenty, per hujus tn̄ pro-
ductioņ auferetur: hujus oppis ē carēa formg antiquæ, quæ per ipsg auf-
fertur, et etg expulsio formg antiquæ, cy per positioņ formg novæ antiqua
expellatur. Carēa hy. impedimenti inauferibilis ay hy proxy cāg
destruit, qa nisi illa caria supponatur, caa in aōņ n̄ exiunget; carēa
vò impedimenti auferibilis n̄ ita; qa ut n̄ præsupponatur, nihil virtg cāg
retardat, ut in aōņ exeat: quæ expeditioņ cāg n̄ destruit.

Hinc falsa
ē inclusa xā dictaņ in Physica, et potius dā audit: qa n̄ expellitur
antiqua, nisi introducatur nova: unde hæc ppō ē vera: qa datur
fra nova, expellitur antiqua; hæc alia ē falsa: qa expellitur anti-
qua datur nova. Patet: ng aqua n̄ ideo recipit caloņ, qa amisit frigus
sed ē dā. Ita n̄ recipit peccaņ, qa amisit graņ; sed ē ðra, qa recipit
peccņ, amittit graņ, cy ex Tridentino D. sua graā semel justificato
n̄ deserit, nisi ab eo prius deseratur. In grade ng. dispoti novi hæc
signa tradixantur, in 1°. datur ultª dispoō ad formg novæ; in 2°. introduō
formg novæ, et expulsio dispositionis servanti formg antiquæ. in 3°. deniq.
datur expulsio formg antiquæ ad exigeņ novæ, quæ signa n̄ temporis,
sed naeņ sunt; ut denotetur ordo cāg, et effus, quy inse servant.

Dixi.
n̄ ēē signa temporis, qa cy instans rle sit indibile utramque formg n̄
admittit simul ēē, sed ubi hy datur, ultª dispoō ad formg ignis v. g. incodg
instanti datur fra ignis, et expulsio formg antiquæ, qa in illo tunc ē
cy verificatur formg antiquæ fuisse in instanti anti, et nunc n̄ ēē; =
nunc autņ formg antiquæ n̄ ēē ē dari ejus expulsioņ: quæ expulsio
formg antiquæ, ~~ey eny~~ et introduō formg novæ concomitanty se habent

Seu in
seu in codg instanti existunt. Neque confundas expulsioņ formg antiquæ cy
ipsa fra antiqua: ng expulsio frealis formg antiquæ ē ejus carēa, quæ
ut vides n̄ ē ipsa fra; expulsio vò cāalis ē fra nova, quæ ut liquet
n̄ ē ipsa fra antiqua: unde expulsio formg antiquæ benè cohæret in
codg instanti cy fra nova, ut hæc cy fra antiqua n̄ cohæreat.

Dices
2°: eo ipso quod fra antiqua sit in mãa hæc n̄ ē in aū l. proxō
ad caanoy maalig formg: xg. ei aliquid deficit, ut sit in aū l. proxō; sed
n̄ ē aliud nisi expulsio formg antiquæ: xg. expulsio formg antiquæ destituitay
hy proxy cāg. Utroq. in carēa formg novæ, et ng. mj. subsumptg: ei eny
deficit ultª dispō ad formg novæ, quæ ultª dispō complet ay hy proxy, qui ut
vides in codg instanti reali ē sul cy aū 2°. ng ultª dispō coexistit formg
novæ, ut dixi. Hinc ut ultimæ disponi coexistat expulsio formg antiquæ; n̄
tn̄ ut destitutiva aūs l. sed ut effus 2ius novæ formg: quæ ut expulsio formg
antiquæ, et aūs l. proxius ad formg novæ coexistant in codg instanti reali
in signo vò aū l. n̄ intelligitur expulsio: qa in eo signo soly intelli-
guntur quæ prærequisita sunt ad effy; n̄ autņ, quæ n̄ sunt prærequi-
sita.

Declaratur amplius hoc ipsy: verņ ē quod hō ē aal raale
admiraņy ut. in codg xg. instanti rli coexistant admiraņy, et raale; hoc
autņ n̄ facit admiraņy se tenere ex parte aūs l. proximi ad discurrņy
cy prærequisitņ n̄ sit ad intelligenoy: sic etg carēa impedimentorņ
auferibiliņ à caā, et in codg instanti rli existat cy effu; n̄ tn̄ se tenet
ex pte aūs l. proximi, qa prærequisitņ n̄ ē ad illņ. Si tamen dy
intelligitur aūs l. proximi velis intelligere ipsa impedimenta auferi-
bilia, vel eorņ carēņ, pugnaā velles, ng ex parte aūs l. soly intelli-
gitur qd illņ destruit; sed nec impedimenta, nec carēa illņ destituunt:
xg. neutrņ intelligitur: n̄ impedimenta, quæ ay hy destruunt; n̄ eorņ
carēa, quæ ~~ey eny~~ n̄ ē destitutivņ: ab utroq. xg. præscinditur.

Dicenterņ:
tunc intelligitur poñe existens impedimentņ, qdo n̄ intelligitur ejus
carēa; sed per nos in signo aūs l. proximi n̄ intelligitur ejus carēa:
xg. Dg. mg: qdo n̄ intelligitur ejus carēa sumpto ly non præcis-
sivè, ng; exclusivè, ido. et inversis tcis ad mj. In signo aūs li.
soly intelliguntur poñe, quæ illņ destituunt; à reliquis autņ præscin-
ditur

ditur: quæ à carẽa impedimentorum prærinditur in eo signo, ita tamen
ut posivè n̄ excludatur à toto instanti reali, in quo aũs l. existit: quia
cum instans prius, et posterius vere sit instans reale, ut in toto reali
instanti sit carẽa, n̄ opus ẽ, qd intelligatur in signo priori, sed
modo in signo posteriori intelligatur, ut re vera intelligitur: itero
impedimentum n̄ intelligatur posivè existens in aliquo instanti reali, satẽ,
si ejus carẽa in aliquo signo vel priori, vel posteriori intelligatur.

Dices adhuc:
Ut vincula sint impedimenta ad currendum aufferibilia ab homine ignis
ligato, eorum carẽa debet intelligi pro priori ad cursum: ergo similiter. 2.
Vel impedimentum ẽe aufferibile tollit rationem impedimenti, vel n̄? Si 1um.
poterit effus cum impedimento dijungi. Si 2um: ergo illo n̄ ablato agens n̄
ẽ in aũ l. proxo ad pducẽ effus. ng sub ea entitate quæ ẽ impedimentum
ad effum agens n̄ intelligitur in aũ l. proxo ad illum. Ad 1um dg. 2nsi: ut sint
impedimenta aufferibilia per positionem cursus, ng suppositum n̄ ita ido. Et hæc
ẽ disparitas. Ad 2um ido 2g partem dillemmatis, et dg. ejus illaõe: ergo illo
n̄ ablato, sum n̄ posivè, ido; præcisivè sdg: n̄ ablato præcisivè pro prio-
ri sdj, ng. tum pro priori, quam pro posteriori. Nego suppositum.

Dixi supra
qd ut impedimentum n̄ intelligatur posivè existens sufficit, qd pro posteriori, seu
in signo effus ejus intelligatur carẽa: ng cum res, et carẽa nequeant ẽe
in eodem indivisibili instanti, si in aliquo signo posivè intelligitur carẽa impe-
dimenti, n̄ pot. intelligi posivè existens impedimentum. Jam ergo in signo
priori hujus indivisibilis instantis n̄ intelligitur carẽa impedimenti, sum n̄
præcisivè; pro posteriori autem n̄ præscinditur à carẽa, sed posivè intelli-
gitur ejus carẽa, cum sit effus introduõnis formæ novæ: unde quam ẽ qd
impedimentum, forma nempe antiqua, n̄ intelligatur posivè existens; sed po-
tius posivè exclusa pro toto instanti reali.

Dices denuò: expulsio dis-
positionis conservantis formæ antiquæ majorem connexionem het cum expulsione formæ
antiquæ, quam cum introduõne formæ novæ; sed pro priori ad formam novam intelli-
gitur expulsio formæ antiquæ: ergo pro priori ad formam novam intelli-
gitur expulsio formæ antiquæ. Pbr. ma: forma nova ẽ cãa moralis ex-
pulsionis antiquæ; sed cãa moralis, ut moveat n̄ debet intelligi
pro priori existens: ergo. Urgetur: expulsio unius corporis à loco
ẽ prior introductione alterius: ergo pariter. Ad 1um ng. mj. ng
in eodem instanti signo, intelligitur expulsio dispositionis illius, et
introdu-

disp̄onis

introduõ formæ novæ: ng expulsio illa, et introduõ sunt effus simultanei
ultimæ disp̄onis ad formam novam.

Hæc enim, et cãat expulsionem disp̄ois con-
servantis prioris formæ, et cãat novæ formæ. Ad urgõem ng. mj. expdictis in
physica. Ad urgeg dic expulsionem corporis è loco dupliciter fieri posse, vel
per impulsum, ut cum aër aperit fenestram, et tunc expulsio ẽ naã posterior
introduõe alterius, ng res movendo se à loco st. cãat motionem alte-
rius in eum locum; si verò neutro mõ contingat expulsio, sed corpus suum
sponte desserat locum, quem post occupet aliud corpus, expulsio nec prior
physicè, nec posterior erit, ut in sensu vulgari sit prior.

Dices rursus:
id, quo n̄ intellecto adhuc intelligitur expulsio formæ antiquæ n̄ ẽ prior
illa; sed adhuc n̄ intellecta introduõne formæ novæ intelligitur expulsio formæ
antiquæ: ergo. Pbr. mir. adhuc n̄ intellecta introduõne formæ novæ intelligitur
aũs l. proximus cãativus illius; sed illo intellecto intelligitur expulsio
antiquæ: ergo. Ng. mj. et dg. mj. pbnis. intelligitur proximè, et immetè ex-
pulsio antiquæ, ng. remotè, et mediatè ido. Hic l. proximus cãativus
formæ novæ respicit immetè introduõem formæ novæ, et expulsionem disp̄ois
conservantis formæ antiquæ: ideo utraque in 2º signo collocatur tamquam effus
simultaneus illius; expulsio verò formæ antiquæ hetur in 3º signo ad
exigẽm formæ novæ introductæ: unde aũs ille hanc respicit, ut vides, me-
diatè.

Verum dices: ut n̄ intelligatur forma nova salvatur aũs l. proximus
expulsionis antiquæ: ergo forma nova n̄ se tenet ex parte aũs l. proximi
ad expulsionem antiquæ. Pbr. aña: ut n̄ intelligatur forma nova pot. intelligi
ultima dispõe ad illam; sed intellecta hac ultima dispõe salvatur aũs l.
proxius expulsionis antiquæ: ergo. Mir. stat: quia ille aũs l. salvatur
per hoc præcisè qd n̄ intelligatur dispõo conservans formæ antiquæ; sed
intellecta ultima dispõe ad formam novam n̄ intelligitur dispõo conservans
formæ antiquæ: ergo. Nego aña, et dg. mj. pbnis. ut n̄ intelligatur formæ novæ
posivè, ng; præcisivè, ido. Cum intelligitur ultima dispõo, quæ ẽ cãa formæ
novæ n̄ debet intelligi forma nova, quæ ẽ effus.

Non quia positivè ab
instanti reali excludatur ejus existẽa; sed quia n̄ se tenet ex parte
virtutis, nec aliquid sum constituit ad sui pducẽ, ideo in eo signo præscinditur
ab illa. Nego jam minorem: quia aũs l. proximus expulsionis
formæ

vel per attractionem, ut cum una pars attrahit aliquid ad suum locum, et tunc expulso ẽ prior introduõne alterius:

fig antiquę includit tanquā caā moralis effectivā fig novę: quare hac ñ intellecta ñ intelligitur aūs ille proximus. Vel mixis pōrg dq. mg: ille aūs l. proxus adæquatè sumptus negō: quia ex dictis impor= tat etiā fig novę; inadæqtè sumptus, cōdo. Et dpō mj. ñ intelligitur dispōo vexrans, nec etiā intelligitur fra nova, nq; et hæc intelligitur cdo. Fra nova, et expulsio dispōis vexrantis fig antiquę sunt effus simultaneus ultimę dispōis ad fig novę.

Pro coronide, ut alia prætereas,

Observa 1º. gratiā eē fig. â naā intentā; corruptionē verò ñ eē me= diū nārium ad eā obtinendā, sed eē conditionē ortā ab ipso fine: unde hæc ñ ē prior illa adhuc in executione, qā ñ het ratīg medij strictè talis. 2º. Deū sese rerū exigentijs accommodando prius pducere fig novā ad cujus exigēā expellit antiquā, quę expulsio ē effus creatus ab ipsa fra nova in gēe caā moralis efficientis, quia māg informando Deū movet ut aliā efficienā expellat suspendendo servū, quo illa servabatur. 3: quod lt introdūo fig novę sit naā prior expul= sione antiquę, ñ inde sequitur, qd vel fra antiqua, vel ejus carēā pro eo signo intelligantur. Ratio ē: qā in eo signo solū intelligitur quod ē caā, vel se tenet ex parte caā, qliter ñ se habent forma antiqua, aut ejus carēā. Denique observa al. doctrinā datā pro= cedere de formis realibus inā se varijs; de fis verò privativè op= positis, ut lūce, et tenebrā. Dices, inter eas ñ dari verā, et rlē priori= tatē naā: quia eā rōne opponantur, ablāo unius ē fralis positio alterius: unde tanquā veras caās inter se comparari ñ possunt, nec obstat D. Thā. dū ait prius eē ordine naā purgari aērē â tenebris quā consequi lumen, eā ñ de prioritate reali, ut alibi dixi, sed rōnis.